

הוא מתכוון לקו המינורתי-תיכוני שבאופי הישראלי. לעובדה שמילה איננה מילה, ש' זמן איננו זמן, גם ששטר איננו שטר, ו' צ'ק איננו צ'ק — אך דווקא לא הבעייה הכספית היא שחורה לצעיר הדני במיוחד. חורה לו מה שהוא מכנה, בתרגום חופשי מדנית — „חוסר רצינות.“

ביחוד נפגע פין מהזילזול כלפיו, בתהום המיקצועי — דווקא על רקע הידידות ש' טיפח עם ישראלים שפגש. דווקא על רקע העובדה, בה נוכח שוב ושוב, שהישראליים בעצם לבביים וידידותיים. „אז מה כאן לא בסדר איתם — אני לא מבין,“ תוהה הוא אפילו עתה, כאשר הבעייה כבר אקדמית, אחרי שהחליט להתיימשך מנסיונו בארץ.

התקלות ששברו את ראסטין — לא היו שוברות ישראלי. למען האמת — ישראלי אף לא היה מתרגש מהן.

שתי דוגמאות, מתוך הרבה:

● משרד התיירות הזמין אצלו עבודה. כשהביא פין את התמונות, אמרו לו שהם מצטערים נורא, אבל הם כבר הזמינו תמונות אצל צלם אחר.

● בעיתון הארץ הזמינו אותו לצלם תמונות אופנה. פין צילם, סיפק את ה' תמונות המוזמנות.

כשהתקשר כעבור חודש והתעניין ב' גורל שברו, אמרו לו שגורא מצטערים, אבל מאחר ובסוף לא השתמשו בתמונות, לא ישלמו לו.

בדנמרק, אין פין מכיר דברים כאלה. הוא עדיין מתלהב מישראל, טוען שזאת ארץ נהדרת — אבל לא בשביל לעבוד בה. מתוך שנה בארץ, הוא עבד ברציפות כ' חודש.

קצת החליט פין ראסטין שהגיעו מים עד נפש, מחפש קונים לסטודיו שלו, ו' בימים אלה הוא חוזר לדנמרק עם אשתו ו' בתו. „בתור הרפתקה — ישראל נהדרת,“ מסכם הוא. „אבל בתור ארץ לחיות בה — היא לא בשבילי. ישראל היא חווייה גדולה. הישראלים — אסוף.“

פין ראסטין, 23, צלם, חצי-יהודי, עולה חדש מדנמרק האוהב את הארץ — יורד מן המדינה אחרי שהייה של שנה, מיואש:

פין ראסטין ובתו בת הארבע, אנה

בתחילה: צילומי-אופנה של דוגמניות יש' ראליות — עבור עיתוני אופנה בדנמרק. בזאת, ראה דווקא ברכה. כצלם-צמרת, התחיל פין גם בישראל מהצמרת, החל צו' בד עם דוגמניות-עילית כעלמה בן-פורת והלית קתמור. העיתונים בדנמרק, שהכיר רוהו לא מהיום, הטפו את התוצרת ה' חדשה בלי בעיות.

תב הרבה אודות יהודים. כך שמע פין רבות על ישראל, והיתוש לעלות לארץ נכנס בהדרגה לראשו. למרות גילו הצעיר (23), מאחורי פין כבר חמש שנות ותק בצילום אופנה ב' מולדתו, ושם די מוכר. הוא ארו, איפיא, את אשתו, בתו, ואת הסטודיו שלו, ה' שווה כעשרת אלפים ל"י, ועלה לארץ.

ישר מן

הצמרת

מ אחר שלא היה עולה חדש רגיל, לא ציפה פין ראסטין לכל תמיכה או טובות מהסוכנות, הממשלה, או משהו אחר. הוא לא חלם אף לרגע שחייבים לו פרנסה. בתמימותו, האמין כי כשם שהצליח להתפרנס ולעשות שם בעזרת כיר' שרונו בדנמרק, יצליח גם בישראל. היה זה רק חלום.

ראסטין שכר לעצמו דירה בבית דובינר ברמת-גן, הציב את הסטודיו שלו, ויצא לחפש את לחמו. הקו שבו החליט ללכת

יצירה: אשה מוז פלדה

הישראלים-אסוף

האשה הדנית אוזה